

Jeremijáš, 17.kapitola, 5.-10.verš: Toto praví Hospodin: „Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet. Požehán buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeh listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody. Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. Kdopak je zná? Já Hospodin zpytuji srdce a zkoumám ledví, já každému splatím podle jeho cesty, podle ovoce jeho skutků.“

2.Korintským 5.kapitola, 20b - 6.kapitola, 2.verš: Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, vždyť je psáno: „V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.“ Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!

Matoušovo evangelium 6.kapitola, 16.-21.verš: Ježíš řekl: „Když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když se postíš, potřís svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí. Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničímol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničímol a rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“

Začíná postní období a co my? Na jakých hodnotách lpíme?

Začíná postní doba, a tak je církví vybrán text, který nám naznačuje, jak se chovat podle Ježíšova doporučení. Ta doba není samoučelná, církev postní dobu zařadila s cílem připravovat věřící na svátky nejdůležitější – Velikonoce. V nich nejde o nic menšího, než o události, ve kterých byl Ježíš ústřední postavou a zůstal jí také po své smrti - svým vzkříšením a následnou nabídkou vzkříšení pro všechny, kdo v něj uvěří jako Spasitele, Pána a Krále Božího království. Aby se lidem mohlo dařit v něj postupně hluboce uvěřit, snaží se jít za Ježíšem a žít a přejímat jeho životní hodnoty. Na pozadí života tehdejšího Izraele a dnes především jeho vzdělané části – farizeů, se máme pokusit najít to, co Ježíš přináší nám, lidem žijícím o mnoho století později. Židé žili pod nadvládou Římské říše, byli její provincií (v našem porozumění satelitem, spřátelenou zemí). Ježíš lidem říká, vedle toho je ještě království Boží, zve nás do něj a učí nás, jak žít, abychom pozvání opravdu přijali. Dává způsoby chování farizeů do protikladu s chováním člena Božího království. Almužna (milodar), modlitba a půst byly podmínky vykonávání spravedlnosti, zbožnosti, které - podle farizeů - zajišťovali Boží odměnu. Na postu dnes je ukazován dokonalý protiklad mezi spravedlností a zbožností farizeů a těch, kdo slouží Božímu království. Když farizeové konali soukromé posty, dávali to ostentativně najevo, aby jejich zbožnost byla od lidí viděna a obdivována. V den postu se nemyli ani nemazali svůj obličej olejem, vypadali tedy méně vzhledně než jindy. Byl to jasný signál, že se postí. Půst zachovávaný kvůli lidem, nemá žádnou cenu před Bohem. Naopak půst, který si člověk uloží z vnitřních motivů, kvůli Bohu a zachovává jej jako projev, který se týká jen jeho osobního vztahu k Bohu, má cenu. Půst nemá být vnějším skutkem, vystavovaným druhým na oči a obdiv. Jen takový půst, který se

rodí v našem nitru (srdci) a zůstává soukromou věcí srdce, má před Bohem smysl. Má-li se křesťan dnes v něčem omezovat, musí si pečlivě zvážit, zda to dělá proto, aby svůj vztah k Pánu změnil a prohloubil. Všechny ostatní důvody jsou zástupné a nedůležité: Pán Bůh nás má stejně rád ať jsme štíhlí, nebo silní, upravení nebo ošuntělí. V postní době jde tak jako kdykoli jindy v roce o hlubší vztah k Bohu, vroucnější zbožnost; ale o to usilujeme každou neděli a měli bychom o to usilovat také během celého týdne, ovšem s vědomím: Pane, nejsme hodni, abys vešel k nám, ale řekni jenom slovo a budeme uzdraveni.

Daří-li se nám prohlubovat svou zbožnost, takže se přibližujeme ke vstupu do Božího království, pak zažíváme ještě jednu úžasnou věc – jsme osvobozováni od úzkostlivé starosti o život a jeho hmotné zabezpečení. Úleva od touhy a žádosti po věcech, které se nabízejí a úleva od někdy až ochromujícího tlaku starostí.

Evangelní čtení mluví také o ukládání pokladů. My spíše rozumíme pod tím slovem poklad - hodnotu, úspory. Jaké hodnoty vytváříme? Na jakých hodnotách lpíme? O co opíráme své životní jistoty? Snažíme se zajistit po hmotné stránce. Snaha uspořit peníze na horší časy, nebo investovat do něčeho, co má trvalejší hodnotu. Dnes nade vším vládne a láká nás – užívat si.

Farizeové se domnívali, že majetek, který se jim hromadí, je odměnou Boží za jejich zbožnost a spravedlnost. Lidé se domnívají, že majetek je cennou hodnotou, protože jim dává pocit jistoty a budí domněnku, že se mohou s klidem dívat do své budoucnosti. Tehdy byl majetek (poklad) v podobě drahocenných látek – ty ničí mol, drahé kusy nábytku – ty ničí červotoč, peníze, klenoty – jsou loupěny zloději. Poklady na zemi nepřinášejí lidem klid, nýbrž neklid. Poklad (hodnota) věřícího člověka je jeho srdce. Naše srdce má být v nebi, u Boha, k tomu jsme stvořeni a Bohem určeni. My se spíše snažíme balancovat, abychom dosáhli na poklady na zemi i v nebi. Pán Ježíš říká, že to dost dobře nejde. Poslechneme jej a pokusíme se přehodnotit naše balancování ve prospěch snažení se o vytváření pokladů v nebi? Je to obtížné, ale pojďme se o to snažit.